

Tjóðveldið og sjómarkið

Framh. frá 1. síðu.

Og tað tykist bert at hava eitt í huga fyrri at náa hesum máli — tað er at skapa hat móti donum.

Sjómarksmálið hevur almikið at týða fyrri tjóðveldismenn, um tað kann verða sett so upp, at tað skapar hat ímóti donum og harav ein vilja til loysing. Um so hetta ber við sær, at veiðilíkindini hjá føroyingum verða nóg verri enn á nokrum sinni, spælir onga »rollu« hjá teimum. Bara fólkið lærir at hata danir og taka loysingina, so er alt í lagi. Um tað verður at bera við sær, at árið í ár verður seinasta útróðrarárið hjá føroyingum í Grønlandi, tykist ikki at nerva tjóðveldismenn, tí ikki við einum stavi ella minsta orði hava teir latið føroyska útróðramannin skilt, at loysingin fyrri teir týðir, at Grønland fyrst við trímílamarkinum og síðan við tólvímílamarkinum verður afturlatið fyrri teimum, at teir við loysingin megu sleppa øllum tonkum um at reka útróður ella aðra veiði í Grønlandi.

Munurin í sjómarksmálinum millum javnaðarmenn og tjóðveldismenn í dag er, at javnaðarmenn halda fast um kravið um tólvímílamark, men samstundis vilja teir í ríkisfelagsskapinum við Danmark veita fiskimonnum og føroyingum yvirhøvd sama veiði- og búrátt í Grønlandi sum danir eiga og har aftrat tann valuta. og sölustuðul, ið okkum tørvar fyrri at kunnu liva fríast møguligt í handilssamvinnu og ferðasambandi við onnur lond, meðan tjóðveldið væl eins og javnaðarmenn halda uppá tólvímílamarkið, men steigja okkum úti í Grønlandi og treingja okkara valuta- og solumøguleikar, so ov trongligt verður hjá manni, ið krevur lívsrúmd og livilig kor.

Hvør hevur svikið í sjómarksmálinum?

At sambandsmenn og fólka-flokksmenn hava svikið so eiggiliga í sjómarksmálinum, tá ið teir gjørdur 10 ára sáttmálan, er greitt. Altaná tilíkt mistak, skuldu teir lagt frá sær. Men taað nýtist kanska ikki, tí nú er so stutt til valið. Tá hevur fólkið høvi at takka teimum við at sleppa teimum frá at koma aftur á ting at gera slíka ógerð sum 10 ára sáttmálin við bretar var, er og verður.

Men fólka-flokksmenn og sambandsmenn hava ikki einsamallir verið í samráðingum.

Tjóðveldismenn sluppu eisini við á samráðingarferðina til Danmarkar og Lundunar.

Hvat gjørdi tjóðveldismaðurin har?

Púra samdir við sambandsmenn og fólka-flokksmenn! Skrivandi undir og segði ja og amen til tað, sum hinir gjørdur og søgdu!

Skipafelagið Føroyar

TELEFON 1225

Tórshavn

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

GRÓT OG SKERVUR

Øll, ið vilja keypa skerv ella grót, eiga at venda sær til kommunukantórið.

Grót og skervur megu verða goldin fyrst, áðrenn tey verða heimtað.

Bilstjórar verða ámintir, at teir ikki kunnu heimta grót ella skerv uttan við einum lími av vegnevndini ella einum umboðsmanni fyrri kommununa.

FRODBIAR SÓKNAR KOMMUNA

Garasja til leigu

Garasja í Nólsoyar Pállsgotu er til leigu fyrri 50 kr. um mánaðin.

Tórshavn, tann 3. juni 1958.

Tekniska nevnd Tórshavnar býráðs.

Motorur til sølu

1 óbrúktur 40 hk, 4 cyl. stat. Frichs dieselmotorur við 1400 sn. pr. min. verður seldur, um nóg høgt boð fæst.

Tórshavn, tann 3. juni 1958.

Tekniska nevnd Tórshavnar býráðs.

Jacob A. Müller

skipari,

Jacob A. Müller varð føddur í Porkeri 23. januar 1895 og doyði á sjúkrahúsinum á Tvøroyri 30. maí 1958 og varð soleiðis 63 ára gamal.

Fjórtað ára gamal fór hann til skips við hinum kenda skipara Dias á Heyggi og var við honum, inntil hann fór sum bestimaður við »Agnes Louisu«.

Seinri var hann nókur ár skipari við skonnartini »Standard«.

Bæði sum fiskimaður, besti-maður og skipari var hann av bestu fiskimonnum, og avhildin var hann av øllum, sum kendu hann.

Tíðliga gjørdist hann heilsuveikur og fór so ikki aftur til skips; men hann róði út kortini. Eisini á báti tók firkur væl í hjá honum og við byrsuni var hann av teim allrabestu.

Vit spældu saman sum óvitar

og komu nóg saman gjøgnum alt lívið. Aldri kann eg minnst, at óvugt orð fall okkara millum, og tað man neyvan finnast nakað menniskja, sum hevur nakað annað enn gott at minnst á Jákup. Frið lýsa vit yvir minni hansara.

J. H. Danbjørg.

Til Klæmint Eliassen, trúboðara

Tað er kanska logið av óviðkomandi at taka dagar millum Brimnes prest og Eliassen trúboðara, tí Brimnes er ivaleyst ferur fyrri at svara fyrri seg.

Men ein kann ikki annað enn rassast á, soleiðis sum Eliassen sum ein trúboðari orðber seg í skrivning síni. Tað vil ivaleyst mangur hugsa, at hann sum trúboðari skuldi verið tann siðsti, sum á ein slíkan hátt festi navn sítt á almennum blaði. Ella hevur Eliassen havt ta hugsan, tá grein hansara varð til, at nú hevur hann hartað Brimnes so mikið fast, at hesin ikki vágar sær

fyrri framtíðina at festa navn sítt í alment blað, so kviði eg fyrri, at hann hevur sum altíð hugsað ov høgt um seg sjálvan. Tí eg veit, at Brimnes prestur hevur stórri menniskjansligt virði enn so, at hann tekur Klæmint og skrivning hansara fyrri fult. Tað lósigst týðiliga millum reglurnar, at tað esjar undir skrivning Klæmints. Tað er nú so — og hevur altíð verið so, at hann, sum hevur vágað sær at siga hugsan sína — í hvørjum føri tað so er, verður merktur sum brotsmaður millum fólk. Men hann, sum byrgist fullur av einum og øðrum, og av falskheit einki sigur, hann verður hátt hevjaður sum hin hvítasti eingil. Men henda hugsan fólksins má tó ikki veiða orsökina til, at alt samfelagsligt fær loyvi at ganga, sum best ber til — óátalað.

Hr. Klæmint letur sær at vera so tilgjørdur, at hann ikki vil hoyra um, at dansurin fær innivist í einum samkomuhúsi. Hvar í bibliuni er dansurin bannlýstur? Um Klæmint Eliassen ikki gjørdi nakað verri enn at livga um føroyskan dans, so var sanniliga ikki nóg sagt um hann. Og tað tykist, sum Eliassen er millum tey, ið hava ilt av orðinum prestur ella »kjólamaður«, sum hann nevnr tað. Tað skuldi saktans verið nóg mikið av tí slagnum, uttan at tygum, hr. Eliassen sum kirkjuligur trúboðari eisini skulu lúka ta uppgávuna. Og lat meg hava loyvi at siga, at tað tibetur ikki stendur til menniskjur at avgera, hvør ið er meira kristin — hann, sum hevur virðing fyrri kvæðum og dansi — ella hann, sum er fanatiskur hatari.

Tá ið ein kemur inn um missi-ónsgátt: »Skógvarnar av — hetta er heilagt stað!« sigur Klæmint Eliassen. Tað er sanniliga meira enn at festa orð á pappirið, ella rópa út í eina samkomu. Gerðirnar megu eisini í tí dagliga livinum vísa seg millum fólk.

Gud letur seg ikki spotta, tí tað, sum menniskjan sær, tað skal Hann heysta. Brimnes hevur fullkomuliga rætt, tá hann finnst at fólki, ið hava hug at halda seg vera kristiligiari enn onnur og leita sær skjól aftan fyrri eitt ella annað navn, sum merkir tey burtur úr øðrum. Við øðrum orðum: Tey halda seg ikki vera nóg kristin bert við at ganga í kirkju.

Lat meg at enda siga, at tað ikki kann annað enn harna rætt-hugsandi fólk — tann spjæðing og illsemja, sum hevur hug at kykna upp millum teir, ið skulu standa kirkjuni næstir.

Lat okkum nú taka annað skinn um bak og virða kirkju okkara, sum tað hon frá fyrsta upphavi okkum er ætlað. Verður nú ikki Brimnes stórliga misskiltur við síni skrivning?

D. J. Sørensen.

Setið lýsing tygara í
SOSIALIN